

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: De Himmelskes Afskedsbred, 1814

Citation: Baggesen, Jens: "De Himmelskes Afskedsbred, 1814", i Baggesen, Jens: *Riimbreve og poetiske Epistler. 2. Samling, 1809-1823. - 1894*, udg. af A. Arlaud , 1889-1903, s. 136. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen03tom-shoot-workid56000/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Riimbreve og poetiske Epistler. 2. Samling, 1809-1823. - 1894

De Himmelskes Afskedsbrev.

Til vor Lille.

Du seer — maaskee før næste Sol er runden,
 Alt visnet, som af Lynet rørt,
 Den friske Krands, os Haabet havde bunden —
 Du seer i Hytten her, hvor Morgenstunden
 Dig tidt med Sundheds Smil og Guld i Munden
 Til vort forladte Lese havde ført,
 Bag Støtten, som vort Suk nys havde rundt omvunden
 Med blye Violer, ubønhøert,
 Den neppe tændte Lampe slukt — forspunden
 Den høitidsfulde Glands i Vinter-Lunden —
 Og Støtten selv besørt:
 De skjule sig dit Blif, de reene Navne,
 Du nylig stirred paa,
 Hvis Offer-Værdighed ei længer blot de smaa,
 Men selv de store Tempelts Præster savne:
 Du seer tilhøylet rings din Hyttes lille Chor,
 Og Alteret bedækt med flor —
 Og — næste Søndag — af! hvorhen du og vil stikke,
 Løb du og selv fra Dør til Dør,
 I Huuse, hvor du sandt os før —
 Os trende Søstre seer du ikke.
 Thi flygtede vi ere, bange, flye,
 Forsædede, med Zittren uden Ege,

Med Rædsel, med en Skræk, vort Sprog kan ikke sige*) —
 Og flygte maa vi, flygte, flygte, flye
 Bestændig, Dag og Nat, og aldrig standse,
 Hvor der var ellers Tilflugt eller Ly
 for os, og Uliere for vore Krandsse,
 Og Ører for vort Spil, og Blik for vore Dandsse,
 Af frygt for at fornærmes der paa ny.
 Omsønst dit Suk, omsønst din sømme Klage,
 Omsønst din kærlne Længsels Skrig
 Til Skuepladsen falder os tilbage,
 Hvor paa Paradeseng, for Døblen at behage,
 Dor nøgne Moder ligger Litg.
 Di flygte, stændt urvidende hvorhen?
 fra Byen bort — i Natten — vildt — i Blinde —
 Tyndflædte, frysende, som ingenfinde,
 Med Hænder strakt mod Himmelen,
 Med Haaret slagrende for hærte Vinde,
 forfulgt af søgne Furier derinde,
 I hvilke Gorgos Døttre gaaer igjen —
 forfulgt af (o! hvordan hævnerne den?)
 Tritimernes og deres Engels Muse,
 forvandlet til en fastelavns-Meduse,
 forfulgt endog — (kast bort din danske Pen!
 Hold op det mindste Vink om os at give,
 hvor selv en frænde vil os grumt aflive!)
 forfulgt af selv — vi kan dig ei beskrive
 Dor Qual! — af selv en elsket Søsters Dønt!!!

Di flye; men hvor skal Gratierne hen,
 Paa valde Eumeniders Krigstheater,
 Paa Tummelpladsen for mod Vold og Mord
 Til blodig Hævn fremstyrtende Soldater,
 Som nu er bleven selv i Nord

*) Det tydske har: Entsegen.

Den rings paa Land og Hav fredløse Jord?
 Hvorhen, hvor fiender styde, stiffe, hugge,
 Slaae, rive, styrte, trampe ned,
 Hvad Dønners Overgiveness
 End nogenlunde lod med Fred:
 De sidste Blomster i vor Haves sidste Bed,
 De sidste Spirer af Blufærdighed?
 Hvorhen? hvorhen? hvorhen? — Til end et Sted,
 Som her paa Jorden vor Treenighed
 Saa helligt og saa trygt som selv i Himlen veed:
 Til Dannerdronningen Marias Dugge —
 Til Englesalighedens Thrones fod —
 Der skal vi Rosenleiet, hun forlod,
 Med vore Taarer smilende bedugge!
 Der skal vi dansje rundt i hendes første Fied,
 Der skal vi høre hver Naturens Stemme,
 Som hendes spæde Hierte røres ved —
 Der skal vi tryllet i Ufskyldighed
 Os føle Noer endnu, os føle hjemme,
 Og hver en Braad, hvis Nag vi nu fornemme,
 Hver Torn — der og er Torn i hendes Krone — glemme,
 Tilbagebrømmende vor første Salighed.
